

Dries de Geus vertelt – deel 2

De bewoners van de Mijlpolder moesten hun huizen verlaten. Reinier van Waardenburg kwam met zijn gezin naar ons huis toe: Reinier, zijn vrouw Sientje Valk, Wim met zijn meisje, Johan en Nel.

Toen de Mijlpolder volliep, kwam het water over de Molendijk in de polder Nieuw Bonaventura. Helaas stonden er alleen beren en vloedplanken op de Kaai en niet op de Molendijk. Het water stond veel hoger dan die dijk en daardoor is die dijk overspoeld. En later gebroken.

We gingen naar huis. Daar zei moeder: zet alles maar boven. We hadden dus nog heel wat te doen.

We verzonnen een manier om de koeien droog te houden. We hadden een twaalftal koeien op stal staan en we dachten: als we stro op de bodem van de koestal leggen, dan kunnen de

koeien droog blijven. Waar we geen erg in hadden was, dat het stro ging drijven en dat daardoor de hele stalbodem bedekt werd met stro, zodat we er moeilijk door konden komen.

We wilden de koeien los gaan snijden, maar konden niet bij hen komen, we moesten ons eruit wringen. De koeien stonden tot hun buik in het water. Ook de drie paarden stonden in het water ons met grote angstogen aan te staren, evenals het jongvee.

Wij moesten bij de koeien blijven. Zo omstreeks het middaguur zakte het water weer zodanig dat we de koeien konden gaan melken. We deelden de melk uit in de buurt, het kon toch niet naar de fabriek. Daarna is het water die nacht weer gaan stijgen. Dat kwam omdat het water ook vanuit de kant van Strijen kwam.

Bram Hoek, die bij ons in de kerkstraat woonde en Piet de Zeeuw, tegenover ons, vertrokken met een boot door het water. Bram Hoek had zich met boter ingesmeerd, zodat hij bestand zou zijn tegen het ijskoude water. Hij liep door het water met zijn vrouw op de rug, zodat zij droog in de boot kon komen.

Moeder en Maria gingen ook met de boot mee, evenals het gezin van Reinier van Waardenburg. Klaas en ik bleven achter.

Die nacht van zondag op maandag is het water weer hoog gekomen. We hadden een kalfje in de schuur in een klein hokkie en dat ging met het stro drijven, dus dat dier moest ook gered

worden. Het geblaat van het beestje ging die nacht door merg en been en moeder zei: "Jullie zulle dat diertje toch niet laten verdrinken?"

Het water stond een meter hoog en Klaas en ik liepen tot onze liezen door het ijskoude water. Klaas droeg de petroleumlantaarn om ons bij te lichten. Onze laarzen waren helemaal vol met water gelopen en dat was zwaar voortzeulen.

Klaas zei halverwege: "Ik ga terug, ik heb zo'n kramp, ik kan niet verder". Hij gaf mij de lantaarn en ging terug.

Daar stond ik toen, alleen. Ik hing de lantaarn met een touwtje aan de ladder om mijn handen vrij te hebben en nam het kalf, dat wel zo'n 30, 40 kilo woog, op mijn rug en ging met het dier de ladder op naar de zolder. Daar groef ik tussen de strobalen een soort put en liet het kalf daarin glijden.

Het dier heeft het overleefd. Ik ook trouwens.